

níci téhož oboru podrobeni nejsou. Z této individuální povahy aktu upravujícího jednotlivou živnost vyplývá jako nezbytný důsledek požadavek, aby akt takový ukládající jednotlivci zvláštní břemeno, opíral se o konkrétní skutečnosti, jež by odůvodnily závěr, že zřetele živnostensko-policejní vyžadují toho, aby právě tomu kterému jednotlivému živnostníku uložen byl závazek ostatní nepostihující a ovšem také, že postiženému přiznati jest i právo, aby ony konkrétní skutečnosti byly zjištěny způsobem vyhovujícím všeobecným zásadám řízení správního, zejména tedy za jeho účasti a aby mu byly také oznámeny tak, aby se mohl eventuálně proti takovému individuálnímu omezení své volnosti při provozování živnosti účinně hájiti.

V daném případě úřady živnostenské tento postup nezachovaly. Nějaké konkrétní skutečnosti, jež by zákaz ženské obsluhy v živnosti st-lčinně ospravedlňovaly, v řízení správním zjištěny a ovšem ani straně oznámeny ani v rozhodnutích úřadů označeny nebyly. Nemá tedy opatření, proti němuž se st-lka stížností brání, opory ve spisech a byly postupem úřadů porušeny zásady správního řízení, tak, že straně byla účinná obrana jejich práv stížena.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 1910.

Pozemková reforma: Z ustanovení § 2 zákona zábor. nelze dovozovati, že soubor nemovitostí náležející spoluvlastníkům nepodléhá záboru, když z celkové výměry nepřipadá na každého ze spoluvlastníků více než 150 ha zemědělské nebo 250 ha půdy vůbec.

(Nález ze dne 30. ledna 1923 č. 1629.)

Prejudikatura: Boh. 1011 adm.

Věc: Frant. A. a Štěpán A. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze stran záboru nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — —

Spornou jest jediné otázka, zda při pozemkovém majetku, náležejícím dvěma nebo několika spoluvlastníkům, rozhodnou jest pro zábor tohoto majetku dle § 2 zábor. zák. jeho celková výměra vůbec, nebo celková výměra jeho zemědělské půdy, či zda směrodatnou jest ona výměra, jaká by ze společného majetku připadla na jednotlivé spoluvlastníky, kdyby majetek ten byl mezi ně reálně rozdělen na části, jichž rozloha byla by úměrna ideálním podílům, jakými jednotliví spoluvlastníci účastni jsou na právu vlastnickém ke společnému majetku.

Stížnost zastává názor uvedený na místě druhém a domnívá se, že by o záboru společného majetku pozemkového bylo lze jen tehdy mluvíti, kdyby na jednotlivé spoluvlastníky připadala výměra větší, než jaká uvedena jest v § 2 zák. zábor.

Nss již nálezem Boh. 1011 adm. vyslovil, že odpověď na spornou otázku způsobem veškeru pochybnost vylučujícím podává sám § 2 zák. zábor. Dle tohoto ustanovení rozuměti jest velkým majetkem pozemko-

vým státem zabraným soubory nemovitostí, jichž výměra jest větší než 150 ha půdy zemědělské neb 250 ha půdy vůbec.

Souborem nemovitostí ve smyslu tohoto zákonného ustanovení jest pak veškerý pozemkový majetek, jenž patří vlastnický jediné osobě nebo týmž spoluvlastníkům.

Je-li dotčený majetek ve spoluvlastnictví více osob, vztahuje se ideální podíl jedné každé z nich na celek tohoto majetku a nikoliv pouze na určitou reální jeho část.

Z toho plyne, že záboru zásadně podléhá veškerý pozemkový majetek určité jednotlivé osoby nebo těchž spoluvlastníků, když celková výměra jeho vůbec, nebo celková výměra jeho půdy zemědělské překročuje rozsah svrchu uvedený. Že tomu tak jest u nemovitostí patřících stlům, jest patrné ze stížnosti samé, a proto nutno nemovitý majetek jejich pokládati za zabraný státem.

Vzhledem k uvedenému zcela jasnému znění zákona nelze ovšem dáti za pravdu námitkám stížnosti, jimiž se tato snaží svůj výklad zákona podepřít.

Nerozhodno jest, zda stlé mohli či nemohli majetek svůj před vyhlášením zákona záborového mezi sebe rozdělit a tím případně záboru ujit. Rovněž nepřipadným jest dovolávati se a contrario ustanovení odst. 2. § 2 zák. zábor. o nerozvedených manželích na doklad toho, že zákon spoluvlastníky za jeden vlastnický subjekt nepokládá. Ustanovení ono nemá jiného smyslu, než že nerozvedené manžely pokládati jest ve smyslu tohoto zákona za jediný vlastnický subjekt, za jedinou osobu i tehdy, když nejsou spoluvlastníky, nýbrž když každý z nich má zvláštní svoje nemovité jmění, nebo když vedle společného nemovitého majetku jest zde ještě zvláštní nemovitý majetek jednoho neb obou manželů, který, kdyby nebylo předpisu odst. 2., musil by býti pokládán za zvláštní majetkový soubor dle odst. prvního.

Mylným jest rovněž názor stížnosti, že každému ze spoluvlastníků musí býti ponecháno 150, případně 250 ha půdy, neboť ani o § 11 zák. zábor. nelze názor ten opřít.

Není tudíž nezákonným, když stpů prohlásil společný pozemkový majetek stlů za zabraný státem, a proto bylo stížnost jejich zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1911.

Stavební právo (Čechy): * Otázka odvádění vod z veřejného prostranství v zastavěné části obce, zejména s tím spojená otázka lepšího vybudování kanalisace, spadá do kompetence úřadů stavebních. Ke zřízení této kanalisace jest podle §§ 13 č. 5 a 22, odst. IV. čís. stav. řádu povinna obec.

(Nález ze dne 31. ledna 1923 č. 1465.)

Věc: Obec V. (adv. Dr. Ant. Pijáček z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za stranu zúčastněnou — Antonína K. ve V. adv. Dr. Ant. Funke z Kolína) o zřízení kanálu.